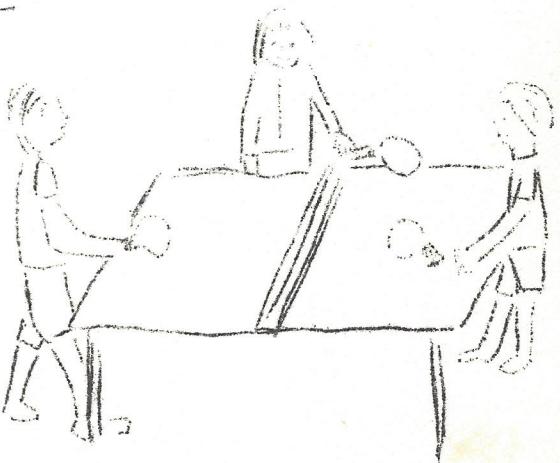
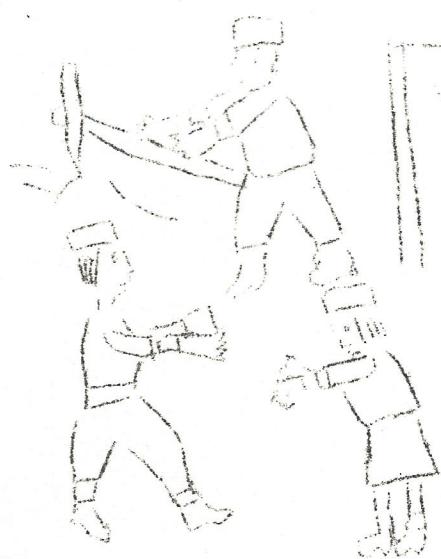

I
S
A
R
C
E
K

BIHAĆ 27. XII. 1942.

IZ POD ČRNE PRSTI

1977 - 78
ŠT. 1.

Nekega aprilskega dne leta 1941 je udarilo med ljudi:
Vojna, vojna je! V našo domovino so vkorakali okupatorji.
Vendar naši ljudje niso klonili. Pod vodstvom KPJ so organizirali odpor. Možje so začeli odhajati v gozdove.
Sredi vsega tega so se znašli tudi najmlajši. Čeprav šibki in na video brez moči, so se začeli upirati tudi oni.
Prenašali so pošto, partizanske časopise, radijska poročila in brošure.

Ko je bil od 27. do 29. decembra v Bihaču prvi kongres mladinske organizacije USAOJ, so mladinci poročali tudi o junaških dejanjih najmlajših. Zato so sprejeli sklep, da ustanovijo organizacijo najmlajših, ki so jo imenovali pionirska organizacija, njene člane pa pionirje.

Letos mineva 35 let ustanovitve, zato posvečamo to številko Šolarčka jubileju pionirske organizacije.

O B L E T N I C A P R I K L J U Č I T V E J U G O S L A V I J I

To jesen je minilo 30 let, odkar je bila Primorska priključena Jugoslaviji.

Člani novinarskega krožka višje skupine so v počastitev obletnice zapisali spomine na čase fašistične okupacije, da ne bi pozabili, koliko žrtev je bilo potrebnih za današnji odprt svet ob naši zahodni meji.

Najzanimivejše članke objavljamo.

Mentorica:
Marta Berginc

Po pripovedovanju aktivistke Marice Drole iz Hudajužne sem takole zapisal spomine na čase, ki so jih primorski Slovenci preživeli pod fašistično okupacijo:

Prvi, ki je v Baški grapi padel kot partizan, je bil partizan Črt.

Že v začetku leta 1942 so tudi ljudje iz naših krajev začeli odhajati v partizane. Skupina partizanov se je novembra 1942 zadrževala v bunkerju na Obloškem vrhu. Iz Podbrda proti Oblokam je začela prodirati italijanska vojska. Stanko Čufer iz Oblok je partizane obvestil o njihovem prodiranju. Med partizani pa je bil tudi ranjenec Črt. Ko so ga tovariši hoteli odnesti s seboj, jim je z bombo v roki zagrozil, da bodo umrli z njim, če ne odidejo brez njega. Komaj so partizani odšli, so sovražniki obkolili bunker. Črt je vzdržal nekaj ur, potem pa je v bunkerju eksplodirala bomba. Fašisti, besni, da v bunkerju niso našli drugega kot mrtvega partizana, so mu odsekali glavo, jo nataknili na kol in jo nosili iz vasi v vas.

Mislili so, da bodo v ljudeh vzbudili strah, toda vzbudili so mržnjo in poslej je še več fantov in deklet odšlo v partizane.

Moja mama se takole spominja časov pod fašistično okupacijo:

V Kuk so pridrveli italijanski vojaki. Ko so izvedeli, da sta moj oče in stric odšla v partizane, so se začeli znašati nad otroki in nad mamo.

Preiskali so hišo, hlev in klet. Preklinjali so, nas brcali in suvali. Nato so nas peljali na Knežo. Nekaj ur so nas zasilševali, nato pa so nas spustili domov.

Doma smo bili priča strašnemu prizoru. Hiša je bila razmetana, hlev prazen, klet izropana. Otroci smo zajokali.

Dobri sosedje so nam priskočili na pomoč. Dali so nam hrano, obleko in streho nad glavo. Pri njih smo ostali toliko časa, da smo uredili hišo.

Veselje ob koncu vojne nam je skalila vest, da je oče padel, da ga ne bomo videli nikoli več.

Nadja Trojer, 5.r.

Moj oče se prihoda Italijanov v naše kraje ne spominja, ker je bil tedaj še otrok, spominja pa se naslednjih let. Tako mi je pripovedoval:

Leta 1940 sem začel hoditi v osnovno šolo. Učili so italijanski učitelji, ki so nam prepovedali govoriti slovensko. Tudi v trgovini in na županstvu so bili napisи: Qui si parla soltanto Italiano (Tu se govorí samo italijansko).

Še posebno se spominjam 9. septembra 1943. leta. Tistega dne je kapitulirala Italija. Po Baški grapi so potovale dolge kolone italijanskih vojakov. Odvrgli so vse, kar jih je oviralo pri hoji. Otroci smo za njimi pobirali torbe s plinskim maskami. Sam se dobil čisto novo. Torbica mi je služila kot šolska torba vse do konca osnovne šole, ki sem jo končal šele po osvoboditvi.

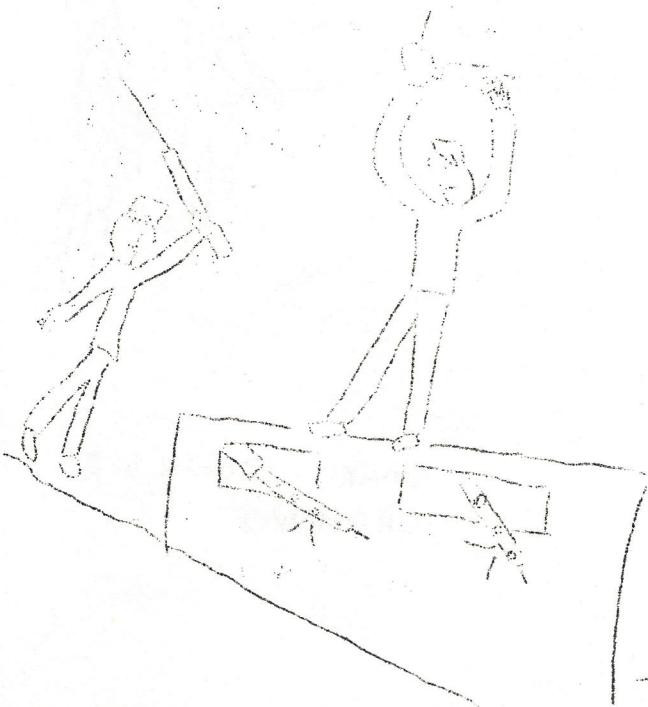
Danica Manfreda, 5.r.
Grahovo

Nekega dne sem prišel k dedku v Znojile z namenom, da mi pričoveduje o življenju med NOB. V začetku se mu je obraz zmračil, nato se je nasmehnil in mi začel pripovedovati.

Začel je pri pionirjih. Rekel je, da se mu je posebno vtisnil v spomin pionir Zdravko iz Logaršč. Zdravko je bil živan in pogumen deček. Ponoči je stresal letake in pisal po zidovih. Nemci so ga sprejeli v bunker, da jim je pometal in nosil živež. A ko je odšel iz bunkerjev, nikoli ni imel praznih žepov. Napolnil jih je z naboji. Ko so partizani ponoči trkali po oknih za živež, jim je on dal veliko nabojev. Nekega dne, ko so partizani napadli nemške bunkerje je Zdravko zamenjal zaboje s strelivom. Partizani so zlahka dobili veliko strelica. Okupator je prišel Zdravku na sled, zato je moral pobegniti v partizane. Partizanom je služil za kurirja. Nekega aprilskega dne leta 1944 so v vasi zvedeli, da so kurirja Zdravka zajeli Nemci, ko je nosil sporočilo iz Cankarjevega bataljona v 9. korpus. Partizani so imeli Zdravka zelo radi, ker je veliko sporočil prinesel iz skoraj nemogočega položaja. Zdravka so zasliševali in, ker jim ni ničesar izdal, so ga ubili. Tako je dedek zaključil svojo zgodbo.

To je bil le eden izmed tistih, ki so dali življenja za naš boljši, lepši jutri.

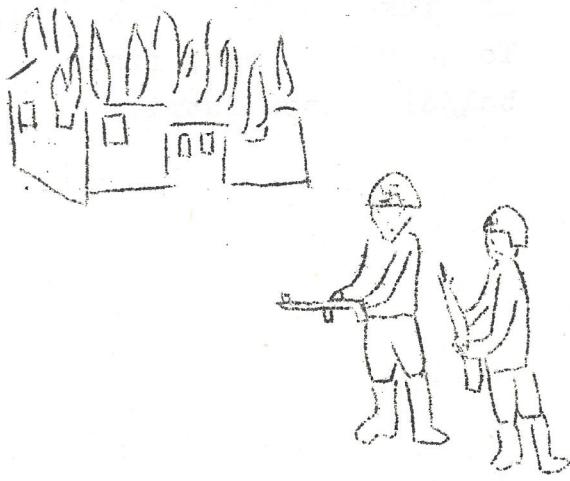
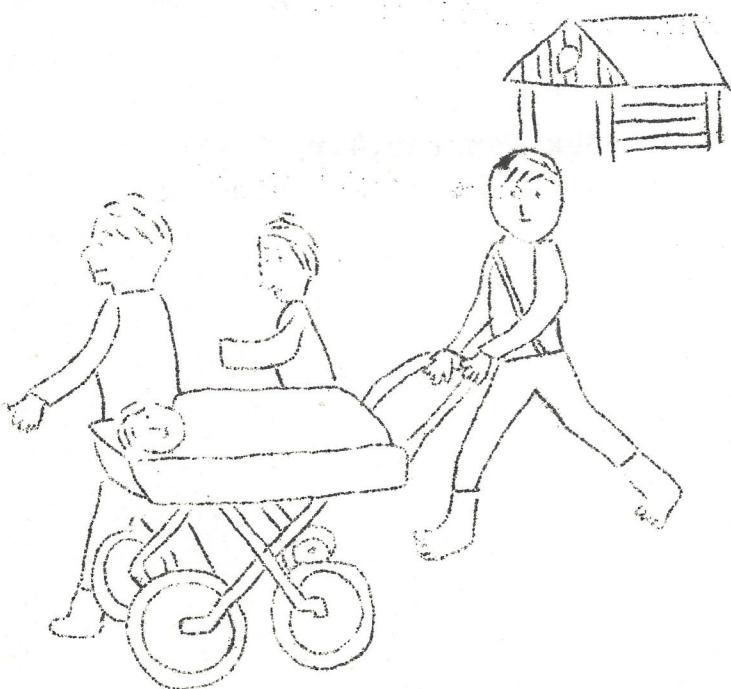
Tonček Panjtar, 4.r.

Leta 1944 maja meseca je šel očka s štirimi vaškimi otroci gledat, kako gasijo hišo. Najstarejši je imel dvanajst let, najmlajši je bil v vozičku. Kot vsi otroci so bili tudi oni radovedni, kako gasijo. Končno so pogasili hišo in otroci so šli domov. Med potjo so naleteli na Nemce, ki so prišli iz Zakojce. Ker so mislili, da so partizani, so nanje streljali. Otroci so tekli in med tekom je očka zadela krogla. Prišli so na cesto. Pionirji so očka dali na voziček in ga odpeljali domov. Medtem so prišli Nemci in vas in videli, da so ranili otroka. Nemški zdravnik mu je takoj nudil prvo pomoč, ker mu je šla krogla skozi levo nogo. Odpeljali so ga v otroško bolnico ob Vrbskem jezeru. Od takrat je moj očka vojni invalid.

Bruna Mavrar, 4.r.

Grahovo

MARKO PAGON, 4.R.
GRAHOVO

MOJ RAZGOVOR S STRICEM

Jaz: Koliko ste bili stari, ko se je začela vojna?

Stric Janko: Ko se je začela vojna, sem bil star deset let.

Jaz: Kakšno je bilo delo vašega očeta?

Stric Janko: Delo mojega očeta je bilo na terenu. Bil je aktivist, zato so ga zaprli. Zaprt je bil v zloglasnem zaporu Koroneo v Italiji.

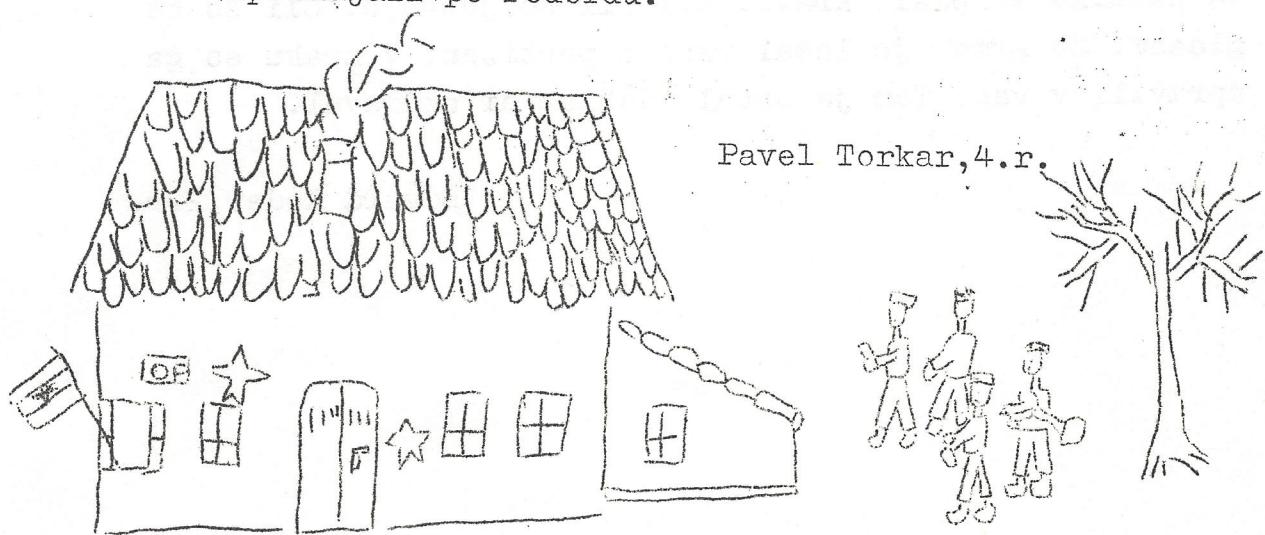
Jaz: Katera je bila vaša najzahtevnejša naloga med NOB?

Stric Janko: Najtežjo nalogu sem opravil ob razpadu Italije.

Partizani so mi ukazali, da prinesem iz Zakojce preko reke Bače v Hudajužno nahrbtnik z vojaško opremo. V njem je bila uniforma, municija in pištola. Prišel sem do proge in jo hotel prečkati. Zaustavil me je nemški vojak. Videl je, da imam nahrbtnik, Vprašal me je, kaj je v njem. Zlagal sem se, da ne vem, kaj je v njem, ker sem ga pobral. Ko mi je odprl nahrbtnik in viden, da je v njem uniforma, municija in pištola, se je začel kregati. Od strahu sem začel jokati. Nemec mi je pobral pištolo in municijo. Pustil mi je samo uniformo. Naloga mi je le delno uspela.

Jaz: Kako ste preživeli prvi dan svobode?

Stric Janko: Prvega dne svobode smo bili zelo veseli, posebno takrat, ko smo videli partizane, ki so se svobodno sprehajali po Podbrdu.

Pavel Torkar, 4.r.

Mama pripareduje:

Spominjam se, da je moj oče pomagal partizanom. Nosil jim je hrano in obleko. Leta 1945. pa je šel v partizane s starejšim šim bratom, ki je bil star komaj 17 let. Takrat smo se z očetom zadnjič videli, brat pa se je vrnil ob koncu vojne. Oče je bil ranjen in je ležal v bolnici Franji na Primorskem. Takrat smo dobili zadnje obvestilo od njega. Tako nič ne vemo, kje in kako je padel. Samo to smo zvedeli, da je padel na Primorskem. Tako smo ostali sami šest otrok in mama. Ko je bila svoboda, smo vsi nestrpno čakali, kdaj pride oče. A bilo je zaman, njega ni bilo.

Bojan Bizalj, 4.r.

Moj oče je bil med NOB v Poreznu. Ker je bila doma številna družina, je pomagal drugim kmetom pri delu, da se je lahko preživiljal.

Še tisto leto so Nemci napadli partizane na Poreznu. V bitki je padlo veliko partizanov. Po končani bitki je ostalo še nekaj partizanov. Leti so se zatekli na Golobovico. Oče je to opazil. Pomagal jim je tako, da jim je nosil hrano. Po enem tednu so dobili zvezo z drugo četo in odšli.

Silvo Drole, 4.r.

Babica mi je povedala, kako so pionirji rešili ranjenega partizana.

Na pašniku so pasli krave. Slišali so ječanje. Šli so za glasom. Za grmom je ležal ranjen partizan. V mraku so ga spravili v vas. Tam je ostal, dokler ni ozdravel.

Edvard Koder, 2.r.

TATEK MI JE PRIPOVEDOVAL:

"Prvič sem slišal za pionirske organizacije po končani vojni, ko mi je bilo 11 let. Delo v pionirski organizaciji takrat ni bilo takšno kot je danes. Ni bilo krožkov in izletov, pa tudi pouk v šoli je bil skromnejši kot danes. Priključiti se je bilo treba odraslim v raznih vaških delovnih akcijah. Po praviti je bilo treba poti, odstraniti ruševine požganih hiš, pomagati pri gradnji novih. Vsa ta dela so se pridno vključevali pionirji.

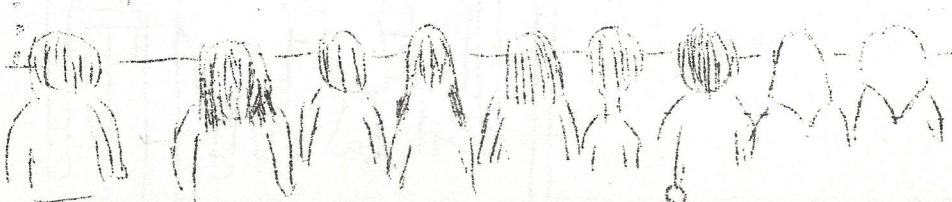
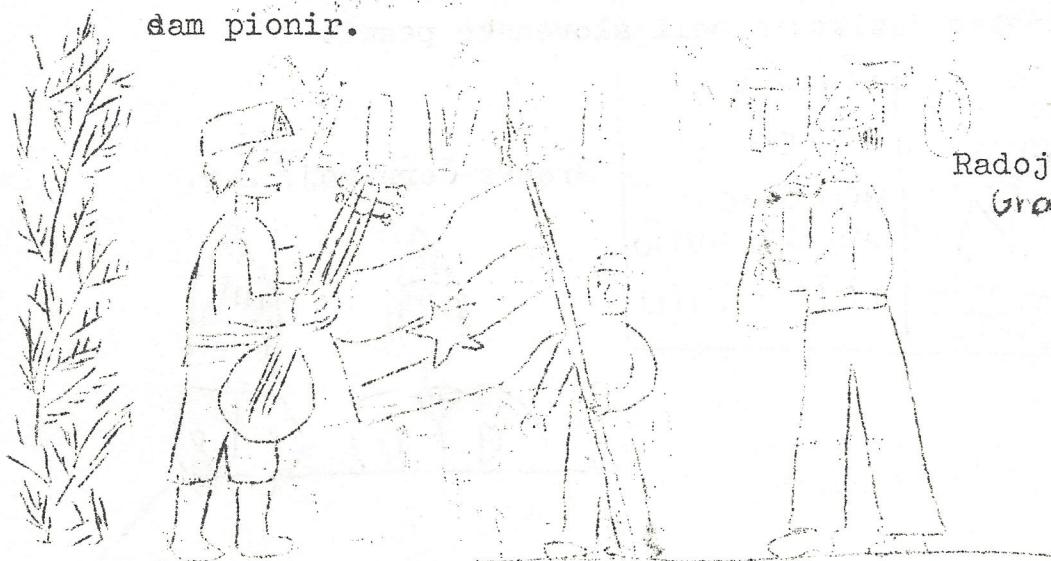
Prva leta po vojni je bila na vasi zelo živa tudi kulturna dejavnost. Takratni mladinci in tudi starejši, so večkrat priredili v vaških kozolcih mitinge in igre. Tudi pri tem so sodelovali pionirji. Najbolj živo se spominjam, kako sem na eni takih prireditev prvič samostojno nastopal na odru. Bil sem oblečen v partizanskega kurirja s puško na rami in zpel pesem:

Po hribih jaz okrog blodim,
od doma sem pregnan,
ker ljubim svoj slovenski dom,
postal sem partizan.

Pesem me je naučila takratna mladinka Angela Lenar."

Tatek meni, da imajo pionirji danes precej več možnosti za delo prav na vseh področjih, kot v tistih časih, ko je bil sam pionir.

Radojka Manfreda, 4, r,
Grahovo

SRLEČKO ZGAGA
4 R.

Bilo je med NOB pri hiši mojega očeta. Igrali in skakali smo okoli hiše. Nenadoma pride iz gozda neznanec z rdečo zvezdo na kapi. Dal nam je letake in nam razložil, da jih moramo razstrositi po cestah. Odšli smo opraviti nalogu. Ko smo listke razstrosili, smo zagledali patruljo. Razbežali smo se na vse strani. Ker smo otročaji poznali vsako skrivno luknjo, smo jim kmalu ušli. Doma pa smo premišljevali in se tresli, kaj bi se zgodilo, če bi nas ujeli. Čez nekaj dni se je zopet pojavil partizan in nas vprašal, kako smo opravili nalogu. Ko smo mu povedali, se je nasmehnil in rekel, da je vedel, da nam lahko zaupa. Rekel je tudi to, da smo postali pionirji in s tem malim dejanjem mnogo pripomogli za osvoboditev.

Srečko Zgaga, 4.r.

Tovarišica nam je povedala, da so otroci za časa vojne hodili v partizansko šolo. Niso imeli niti knjig niti zvezkov. Pisali so na vse papirje, ki so jih dobili. Prvošolčki so sestavljali črke iz gline. Svinčnike so jim dajali partizani. En svinčnik so razdelili na tri ali štiri dele, da jih je lahko pisalo več. Tudi krede ni bilo in na tablo so pisali s kosom žganega apna. Brali so partizanske časopise, ki so jih tiskali partizani v svojih tiskarnah.

Večkrat so morali od pouka bežati pred sovražnikom.

Čeprav je bilo hudo, so učenci radi obiskovali pouk, ker so se učili v slovenskem jeziku in peli slovenske pesmi.

ŽIVEL
TITO
HOČEMO
JUGOSLAVIJO
TITO TITO

Branka Černigoj, 2.r.

Med vojno so pionirji veliko pomagali partizanom. Nosili so pošto, obveščali so partizane, če so prišli Nemci in mnogo drugih stvari. Babica mi je pripovedovala:

"V Poreznu je živel kurirček Miha. Bil je zelo pogumen fant. Rad bi bil partizan, toda bil je premajhen in mati bi tudi ostala sama. Oče je namreč padel kot žrtev fašizma.

Nekega dne so v Porezen prišli partizani. Bila je mrzla zima, zato so se razkropili po hišah, da se ogrejejo. Na Mihov dom so prišli trije s komandantom na čelu. Ker so bili utrujeni in lačni, se je Miha ponudil, da bo stražil. Oblekel je kožuh in odšel na konec vasi. Tam je bil gozd in pod neko jeko se je stisnil v klobčič. Sedel je in sanjaril, kako bi bilo, če bi lahko šel v partizane in našel očeta.

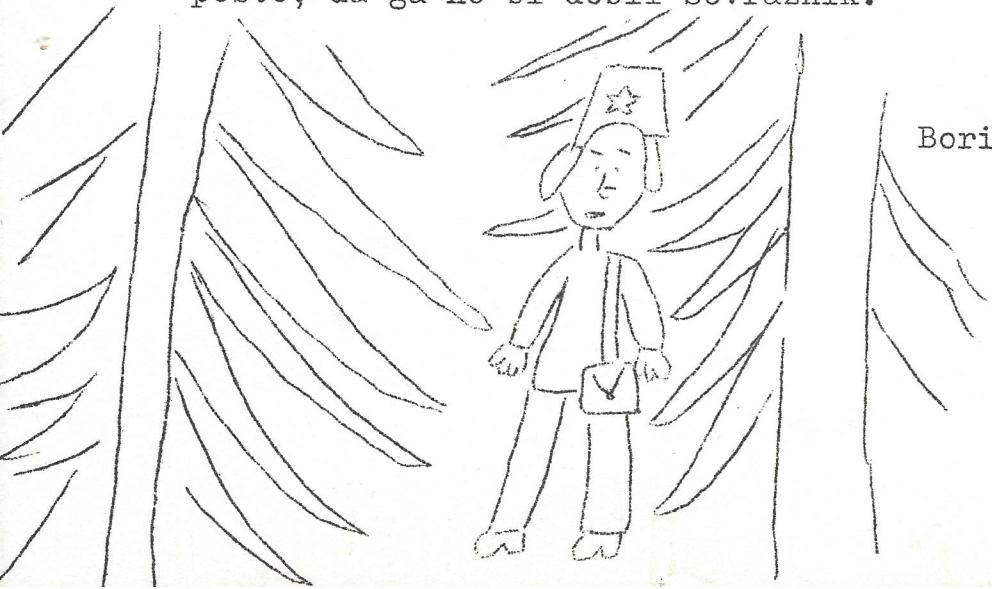
Nenadoma se mu je zazdelo, da se v daljavi nekaj premika. Nappenjal in napenjal je oči ter skočil pokonci. Spoznal je, da so to Nemci oblečeni v belo oblačilo. Tekel je v vas, kar so ga noge nesle. Ves zasopel je padel v hišo. Partizani so pravkar jedli žgance z mlekom. Dahnil je: "Nemci!"

Partizani so zgrabili puške in stekli iz vasi. Postavili so zasedo. Nemci so previdno prihajali bliže. Nenadoma so zapokale partizanske puške. Partizani so presenetili Nemce in jih pognali v beg. Komandant je pohvalil Mihca in rekel: "Škoda, da nisi dovolj velik, da bi šel z nami."

Mihec pa je ponosno stal pred komandantom.

Mojca Trojer, 4.r.

Med drugo svetovno vojno so tudi pionirji pomagali partizanom. Moj oče je živel na okupiranem ozemlju. Nosil je pošto na začasno osvobojeno ozemlje v Zakojco. Moral je skrivaj nositi pošto, da ga ne bi dobil sovražnik.

Boris Mavrar, 2.r.

Lepo je biti pionir
v svobodni domovini

HELENA KALTNEKAR, 2.R.

Postala sem pionirka. Starejši pionirji so nam zapeli vesele pesmi. Bila sem vesela. Dobila sem značko, čepico, rutico, knjigo in pionirske izkaznico. Tovariš Smolnikar nas je slikal. Sedeli smo v prvi vrsti. Na proslavi je bilo veliko ljudi, tudi očka in sestrica. Trudila se bom, da bom dobra pionirka.

Simonca Štendler, 1.r.

Vpisala sem se v šahovski krožek. Za ta krožek sem se navdušila že lansko leto. Zelo rada šahiram. Krožek je ob torkih. Vodi ga tovariš Torkar. V krožku smo učenci od prvega do četrtega razreda. Najraje igram z Danilo in Miranom. Kadar zmagam, sem zelo vesela. Če izgubim sem žalostna. Kljub temu ne obupam. Odločim se za novo partijo.

Ob tej igri sem spoznala, da človek ne sme takoj obupati, če će mu kaj ne gre od rok.

Tatjana Trpin, 3.r.

V letu 1976 je naš kraj prizadel potres. To smo na poseben način občutili pionirji, ki obiskujemo osnovno šolo na Grahovem. Strokovnjaki so namreč ugotovili, da v naši šoli ni varno. Zato smo se morali preseliti v našo matično šolo v Podbrdu, kjer obiskujemo pouk še danes. S solidarnostnimi sredstvi, zbranimi za odpravo posledic potresa, nam bodo popravili šolo. Zgradili pa so že poseben objekt na Koritnici. Mi pionirji si bomo to obdobje še posebno zapomnili. Na različne načine smo pomagali pri raznih delih. Med drugim smo se vključili v akcijo "Narava - zdravje - lepota". Odločili smo se, da bomo na dan "velike metle" uredili okolico objekta na Koritnici. Pri tem delu smo sodelovali vsi pionirji. Okolico smo očistili odpadkov in kamenja in nato posejali travo.

Zdaj z zadovoljstvom gledamo na opravljeni delo.

Radojka Manfreda, 4.r.
Grahovo

Likovni krožek vodi tovarišica Torkar Manta. Pri krožku nas je veliko, zato smo porazdeljeni v dve skupini. Prvo skupino sestavlja prvi in drugi razred, drugo pa tretji in četrtni. Rišemo razne dogodke med NOB, naravo in dogodke iz vsakdanjega življenja. Pri tem se učimo odkrivati lepoto likovnega ustvarjanja.

Srečko Zgaga, 4.r.

Pionirji danes ali pionirji nekoč je velika razlika. Danes imajo pionirji svoje domove, slovenske šole. Med vojno so se učili samo italijansko. Pionirji sodelujemo v krožkih. Ti so: recitatorski krožek, za ročna dela, šah, pevski krožek, namizni tenis, likovni krožek, strelski krožek, življenjski krožek.

Te krožke poučujejo učitelji in učiteljice.

Na šoli pa je tudi podmladek rdečega križa, ki ga vodi tov. Nadja Kragelj.

Mlajše učenke in učenci so že pomagali neli starim ženi, ki sama ni več zmogla, da bi pospravila velik kup drva.

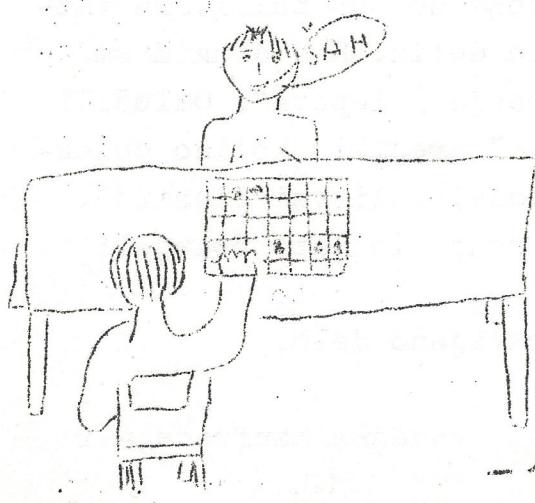
Dunja Tasić, 4.r.

Že drugo leto obiskujem krožek ročnega dela. Ta krožek vodi tovarišica Marija Matelič, Za mojega medvedčka pluto Šal.

V krožku se učimo vezati, kvačkati in plesti.

Ko se bom dobro naučila plesti, si bom naredila brezokavnik.

Simonja Mijatović, 2.r.

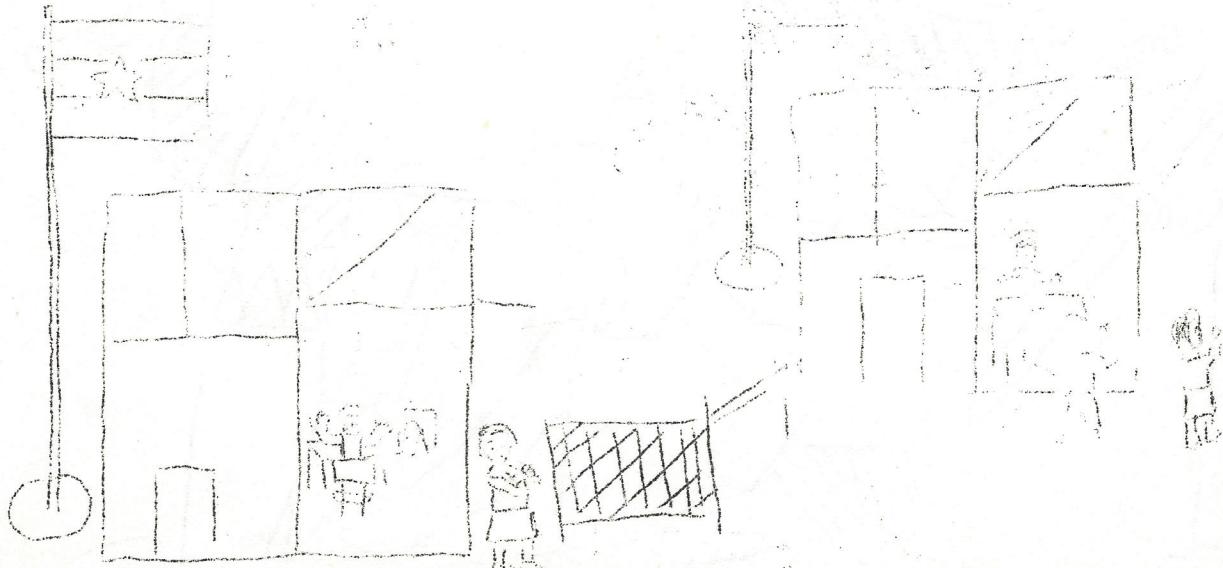
Moj stari oče se spominja zlasti prvih let po koncu vojne.

Primorski Slovenci smo ob koncu druge svetovne vojne obstali pred velikim vprašanjem: ali bomo dosegli, za kar smo se borili, ali bomo v celoti priključeni novi Jugoslaviji pod vodstvom tovariša Tita ali bomo ponovno ločeni od matične države?

Slovensko Primorje je bilo takrat razdeljeno na cono B in cono A, ki so jo upravljali Angloameričani. Ti niso bili naklonjeni Titovi Jugoslaviji. Previvalci cone B smo storili, kar smo mogli, da bi se izpolnila želja primorskega ljudstva: hodili smo na protestna zborovanja v Gorico, postavljalni mlaže in slavoloke z napisi: Hočemo priključitev k Jugoslaviji, Tujega hočemo, svojega ne damo, Mi smo Titovi, Tito je naš . . . A vse je bilo zaman. Vzeli so nam Gorico, naše naravno središče in Trst, ki smo ga mi osvobodili.

Danes imamo z našimi sosedji kar najboljše odnose. Imamo najbolj odprto mejo na svetu. Lahko se obiskujemo, hodimi čez mejo, kadar hočemo, vendar tistih dni ne bomo nikoli pozabili.

Sandi Cvek, 8.r.

Ko so si Italijani po vojni prisvojili Gorico, so začeli ljudje ob meji graditi mesto, ki se danes imenuje Nova Gorica.

Ker je takrat primanjkovalo delovne sile, so se naši ljudje radi odzvali vabilu na delovno akcijo.

Teh akcij pa so se udeleževali tudi pionirji. Na eni izmed njih je bila tudi moja mama. Spominja se, da so se prostovoljci zbrali na železniški postaji, nato pa so se z vlakom odpeljali na prostovoljno delo.

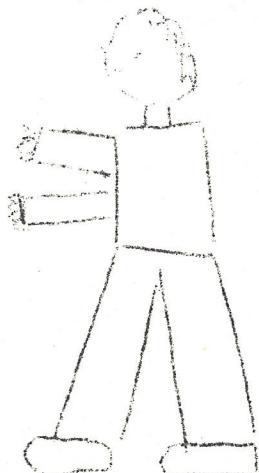
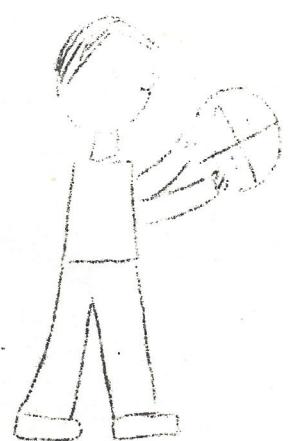
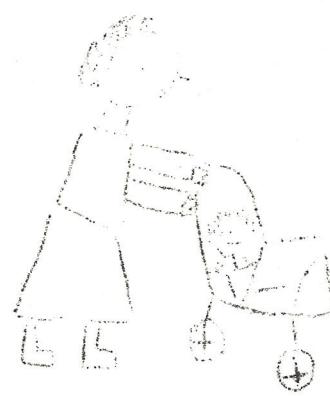
Delo na gradbišču ni bilo lahko, ker takrat še ni bilo modernih strojev in so morali veliko delati ročno. Pionirji so pri tem pomagali po svojih močeh. Prinašali so na gradbišče vodo, krampe, lopate, močnejši pa so vozili tudi samokolnice. Med delom pa se je daleč naokoli razlegala pesem brigadirjev.

Tako je s pomočjo vseh delovnih ljudi in pionirjev zraslo mesto, ki je danes eno izmed najlepših v Sloveniji.

Sandi Kokošar, 4.r.
Grahovo

Old tree in town

25. septembra so odkrili spominsko ploščo Francetu Bevku. Deklamirali so tudi učenci naše šole. Odkritja se je udeležilo mnogo ljudi. Prišli so iz vseh krajev. Po svečani predstavi je bil ples. Prodajali so tudi srečke in čevapčiče.

Andrejka Štucin, 2.r.

29. septembra pionirji praznujemo svoj praznik. Tega dne smo šli vsi razredi v Zakojco. Hodili smo v četah in nosili transparente in zastave. V Zakojci smo dobili malico. Po malici smo se zbrali pred rojstno hišo Franceta Bevka, kjer smo imeli pionirska konferenco. Izvolili smo načelnika, tajnika, blagajnika in zastavonoše našega pionirskega odreda.

Vlasta Čufer, 2.r.

Doma sem v gorski vasici Znojile. V šolo hodim po strmi, dolgi poti. Steza vodi skozi gozd in ob potoku. Do glavne ceste hodim eno uro. Včasih pa je lepo, kos se vračam s solci domov.

Danila Trpin, 1.r.

Moj tata je šofer tovornjaka. Poleti sem šel z njim na vožnjo. Šla sva v Split in v Dubrovnik. Malo sva se tudi kopala. Spala in kuhalala sva kar v avtu. Bilo je zelo lepo.

Primož Mavrar, 1.r.

Hodim v prvi razred Osnovne šole "Simon Kos" Podbrdo. Naš razred je v pritličju. V razredu imamo dve omari in dve tablice. Na steni visi slika maršala Tita in še druge slike. Imamo veliko stolov in klopi. Pred našimi klopami ima tovarišica svojo mizo. Mi smo prinesli rože, da je razred lepši.

Aleš Torkar, 1.r.

Hodim v drugi razred osnovne šole. V našem razredu nas je enaindvajset. učencev. Učim se najrajši matematike. V šoli se pogovarjamo, rišemo, pojemo in telovadimo. Med poukom ne smemo klepetati. V odmoru skačemo in kričimo. Med seboj smo dobri prijatelji, zato rada hodim v šolo.

Ines Dakskobler, 2.r.

V ponedeljek, po pouku, smo odšli učenci k spomeniku, kjer smo imeli žalno proslavo. Spomenik smo okrasili s cvetjem in prižgali svečke. Pevski zbor višjih razredov je zapel tri partizanske pesmi, mlajši pionirji smo pa deklamirali. Nazadnje smo spomin na padle borce počastili še z enominutnim molkom in se vrnili v šolo.

Simona Mijatović, 2.r.

Rada obiskujem pevski krožek. Pevski krožek imamo vsak petek. Vodi ga tov. Kragljeva. Pri pevskem krožku se učimo razne pesmi. Najbolj všeč so mi partizanske pesmi. V pevskem krožku sodelujem že drugo leto.

Suzana Torkar, 2.r.

Za Dan republike smo imeli na šoli proslavo. Starejši pionirji so zapeli nekaj pesmi in deklamirali. Nekateri pa so prebrali nekaj dogodkov iz vojne, kar so slišali od starih očetov. Že ob začetku proslave so dali cicibani pionirska zaobljubo. Proslava se je končala, mi pa smo šli srečni domov.

Martina Mavrar, 2.r.

Z.O. Grobce

14. septembra smo imeli športni dan. Šli smo na Ponikve. Do Klavž smo se peljali z avtobusom, nato smo pot nadaljevali peš. Pot nas je vodila ob travnikih, njivah, gozdovih in pašnikih. Videli smo pašnik z urejenim električnim pastirjem. Travniki so bili pokošeni in njive obdelane. Vreme je bilo lepo, zato smo imeli lep razgled. Na Ponikvah smo malicali, tovarišice pa so nam v tem času žigosale izkaznice. Domov smo se vrnili z vlakom popoldne.

Miran Groselj, 3.r.

Naša Tadeja je zelo pridna. Rada jo pestujem. Kadar joka, ji dam dudo. Ponoči sladko spi. Pije samo mleko in čaj. Stara je dva meseca. Kadar je sita, se rada smeje. Ponosna sem na svojo sestrico.

Alenka Lesjak, 1.r.
Grahovo

V nedeljo, 27. novembra, sem imela rojstni dan. Povabila sem prijateljice. Očka nam je igral na orglice. Mi smo peli. Potem smo zaigrali igrico Rdeča kapica. Bilo je lepo.

Jasminka Šorli, 1.r.
Grahovo

Imam sestrično Katjo, ki jo imam zelo rada. Stara je dve leti. Zelo rada me obišče, da se skupaj igrava. Ker obojema dobro teče jeziček, nama ni nikoli dolgčas.

Andrejka Kokošar, 1.r.
Grahovo

Letos sem šel na morje na Debeli rtič. Poslal me je zdravnik. Tam sem ostal tri tedne. Dnevi so zame počasi minovali in komaj sem čakal, da pojdem domov. Toda zgodilo se je drugače. Zadnji dan sem zbolel za noricami, zato sem moral ostati v zdravilišču še deset dni. Ko sem ozdravil, sem se vesel vrnil domov.

Vinko Trojer, l.r.

Naš psiček se imenuje Šarik. Naš Šarik je majhen in rjave barve. Ko pridemo iz šole, od veselja poskakuje. Večkrat ga päljemo na sprehod.

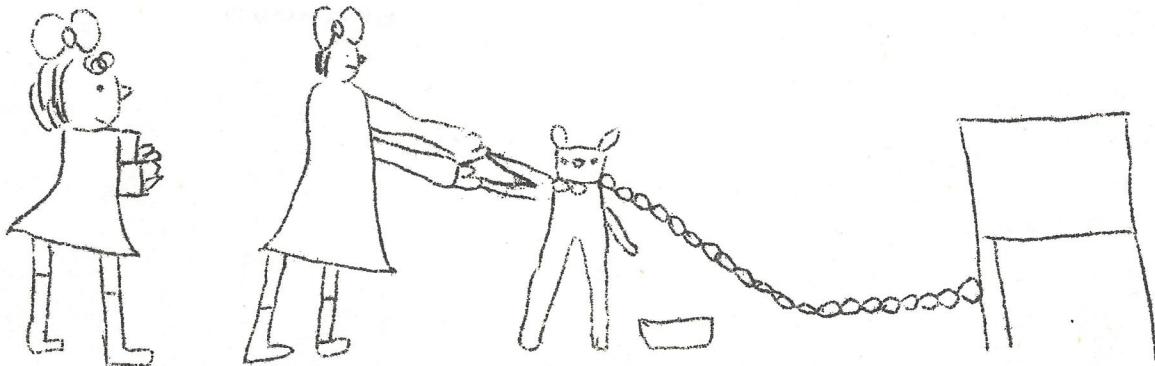
Tanja Živec, l.r.

Na Šentviški gori je moj dom in proste dneve vedno preživljjam doma. Tam imam bratrance in sestrične, tetu in strica in polno prijateljev in prijateljic.

Prav posebno rada hodim k sosedom v hleve, kjer ogledujem živino. Zelo všeč so mi majhni telički. Tako neboogljeni izgledajo. Smilijo pa se mi krave, ki čakajo, da bodo skotile teleta. Zato rada pomagam v hlevu pri čiščenju in pri pripravi za molžo. Tudi sama bi rada imela živino, a sem še premajhna. Ko bom odrasla, se bom izobrazila v kmetijskem poklicu.

Zelo lepo je na Gori pozimi. Takrat se smučamo in sankamo. Zato je zame praznik vselej, kadar grem na Goro, če pa so tedaj resnični prazniki pa je to zame dvojni praznik.

Tamara Pirih, 3.r.

Moj prvi kres

Bližal se je prvi maj, praznik dela. Že nekaj dni pred praznikom smo se otroci na železniški postaji domenili, da bomo natiskali letake in pripravili kres.

Vsakdo je dobil nalogu, ki jo je moral izvršiti. Nekateri so odšli po suhe veje, drugi so prinesli stare gume, tretji so pripravili letake. Na dan pred praznikom smo na nakladalni rampi skrbno zložili smrekove veje, v sredino kresa pa smo dali gume. Že pred mrakom smo bili vsi ob kresu. Komaj smo čakali noči. Dečki so prižgali kres. Pomagati so si morali z nafto. Ko je kres že lepo gorel, smo se razdelili v trojke in razstrosili letake. Po opravljeni nalogi smo se vrnili h kresu. Posedli smo po hlodih in zapeli vse partizanske pesmi, ki smo jih znali. Nato smo zaplesali še kolo. Našemu kresu so se pridružili še drugi. Najbolj smo se zveselili, ko je zgorrel tudi na vrhu Lajnarja.

Praznovanje mi je bilo všeč. Ko je kres pogorel, smo si za poslastišvo spekli krompir.

Nives Torkar, 6.r.

